

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 27. decembar 2016. godine
Ref. br.: RK1024/16

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI08/16

Podnosilac

Premtim Provolija

**Ocena ustavnosti presude Pml. br. 220/2015 Vrhovnog suda Kosova od
17. novembra 2015. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërzhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Premtim Provolija iz sela Sopanice, opština Kačanik (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Advokatsko udruženje „Sejdiu & Qerkini“ iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava Presudu Pml. br. 220/2015 Vrhovnog suda Kosova od 17. novembra 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je zahtev za ocenu ustavnosti osporene presude, kojom se tvrdi da je povređen član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLjP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 13. januara 2016. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 12. februara 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Gresu Caku-Nimani za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Bekim Sejdiu i Selvete Gërxhaliu-Krasniqi.
7. Dana 2. marta 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca i Vrhovni sud Kosova o registraciji zahteva.
8. Dana 20. oktobra 2016. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Dana 7. jula 2014. godine, Osnovno tužilaštvo u Uroševcu je podiglo optužnicu (optužnica PP. br. I. 115/14) protiv podnosioca zahteva za dva krivična dela: krivično delo razbojništvo u saučesništvu i krivično delo neovlašćeno vlasništvo, kontrola i posedovanje oružja.
10. Dana 23. septembra 2014. godine, Osnovni sud u Uroševcu je presudom PKR. br. 116/14 proglasio podnosioca zahteva krivim nakon što je uzeo u obzir priznanje krivice za oba krivična dela i izrekao mu jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dve) godine i 2 (dva) meseca.
11. Protiv presude Osnovnog suda, žalbu su Apelacionom sudu izjavili i podnosilac zahteva i Osnovno tužilaštvo u Uroševcu. Takođe, Apelaciono tužilaštvo je (podneskom PPA. I/br. 178/15) predložilo Apelacionom sudu da se žalba

Osnovnog tužilaštva usvoji i da se presuda preinači i da se optuženom izrekne oštrija kazna zatvora.

12. Suštinsko pitanje pokrenuto pred Apelacionom sudom je da li je došlo do bitne povrede odredaba krivičnog postupka u presudi Osnovnog suda, uzimajući u obzir da: i) je u vreme izvršenja krivičnog dela podnosilac bio „mlađi punoletnik“ i da je prema njemu trebalo da se primene odredbe Zakonika br. 03/L-193 pravde o maloletnicima (u daljem tekstu: ZPM), kao što je propisano u članu 4. stav 2 Zakonika i ii) je Osnovni sud odbio da pribavi „mišljenje stručnjaka u vezi sa psihološkim razvojem mlađeg punoletnika“, predviđeno članom 11. ZMP, uprkos predlogu odbrane.
13. Dana 29. juna 2015. godine, Apelacioni sud je presudom PAKR. br. 179/15 potvrdio presudu br. 116/14 Osnovnog suda i odbio, kao neosnovane, žalbe podnosioca zahteva i Osnovnog tužilaštva.
14. Dana 21. avgusta 2015. godine, podnosilac je podneo Vrhovnom sudu Kosova zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude PKR. br. 116/14 Osnovnog suda u Uroševcu i protiv presude PAKR. br. 179/15 Apelacionog suda, pozivajući se na bitnu povredu krivičnog postupka. S druge strane, 12. oktobra 2015. godine, državni tužilac je (podneskom KMLP. II. br. 164/15) predložio da se zahtev za zaštitu zakonitosti odbije, kao neosnovan.
15. Dana 17. novembra 2015. godine, Vrhovni sud Kosova je presudom Pml. br. 220/2015 odbio, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti sa detaljnim obrazloženjem.

Navodi podnosioca

16. Podnosilac zahteva tvrdi da je osporenim presudom Vrhovnog suda povređen član 31. stavovi 4 i 7 Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP. U tom smislu, podnosilac zahteva posebno tvrdi povredu: i) jednakosti stranaka u krivičnom postupku i ii) prava na pristup sudu.
17. Što se tiče principa jednakosti oružja, podnosilac zahteva tvrdi da je odbijanjem zahteva za mišljenje stručnjaka u vezi sa psihološkim razvojem „mlađeg punoletnika“, Osnovni sud onemogućio podnosiocu razumnu mogućnost da predstavi svoj slučaj i kao rezultat toga postavio ga u nepovoljniji položaj u odnosu na tvrdnje Tužilaštva.
18. Što se tiče tvrdnji o povredi prava na pristup Sudu, podnosilac zahteva tvrdi da mu je odbijanjem zahteva za mišljenje stručnjaka u vezi sa psihološkim razvojem „mlađeg punoletnika“, Osnovni sud onemogućio pravo da bude saslušan, postavljajući ga u nejednak položaj i kao rezultat toga, povredio efikasno sprovođenje pravičnog pravnog postupka.
19. Pored toga, u prilog svojim tvrdnjama, podnosilac zahteva se poziva i na presudu Ustavnog suda Kosova u slučaju KI78/12, podnosilac zahteva: *Bajrush Xhemajli*, presuda doneta od strane ovog Suda 24. januara 2013. godine (u daljem tekstu: slučaj Xhemajli), gde je Sud utvrdio povredu člana 31. Ustava.

20. Shodno tome, podnosilac se obraća Sudu sa zahtevom da utvrdi povredu individualnih prava podnosioca, koja su garantovana članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP i proglasi ništavom presudu Vrhovnog suda, vraćajući je na ponovno odlučivanje.

Prihvatljivost zahteva

21. Sud mora da razmotri da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje precizirane u Zakonu i Poslovniku.
22. Sud se poziva na član 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, stavove 1 i 7, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.

[...].”

23. U ovom slučaju, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ispunio proceduralne uslove predviđene članom 113.7 Ustava. Međutim, da bi utvrdio prihvatljivost zahteva, Sud dalje mora oceniti da li je podnosilac zahteva ispunio uslove propisane posebnim postupcima navedenim u članovima 46. do 49. Zakona i uslove prihvatljivosti predviđene u pravilu 36 Poslovnika.
24. Sud ocenjuje da podnosilac zahteva ispunjava uslove propisane članom 46. [Prihvatljivost]; podneo je individualni zahtev na osnovu koga tvrdi da su mu individualna prava i slobode garantovane Ustavom povređene od strane jednog javnog organa i to nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva predviđena Zakonom, kao što je predviđeno članom 47. [Individualni zahtevi] i podneo je zahtev u roku od 4 (četiri) meseca, kako je predviđeno članom 49. [Rokovi].
25. Sud, u nastavku, treba da oceni da li je podnosilac zahteva precizirao svoj zahtev, kao što je propisano članom 48. [Tačnost podneska] Zakona koji predviđa:
- “Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”*
26. Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva pojasnio tvrdnju da su mu povređena prava garantovana članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP i precizirao akt javnog organa koji osporava, odnosno presudu PML. br. 220/2015 Vrhovnog suda Kosova od 17. novembra 2015. godine.

27. Pored toga, da bi se utvrdila prihvatljivost zahteva, Sud mora i da oceni da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane pravilom 36 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika.
28. Pravilo 36 (1) Poslovnika precizira uslove na osnovu kojih Sud može da razmotri zahtev, uključujući uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Prema pravilu 36 (2) zahtev je očigledno neosnovan, ako Sud zaključi:

„(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava.

[...]“.

29. Uzimajući u obzir pravilo 36 (2) (b) Poslovnika, Sud smatra da nisu ispunjeni uslovi prihvatljivosti. Podnosilac zahteva nije uspeo da obrazloži tvrdnje da su mu osporenom odlukom povređena ustavna prava i slobode, iz sledećih razloga:
30. Podnosilac zahteva u suštini tvrdi da su redovni sudovi u slučajevima kada je krivično delo izvršeno od strane „mlađeg punoletnika“ trebali da primene ZPM i da je, u njegovom slučaju, odbijajući da se pribavi „mišljenje stručnjaka u vezi sa psihološkim razvojem mlađeg punoletnika“ povređen princip: i) jednakosti stranaka u krivičnom postupku, i ii) prava na pristup sudu.
31. Sud, pre svega, naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost), navodno počinjenim od strane redovnih sudova, osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode podnosioca zahteva zaštićene Ustavom (ustavnost).
32. Sud ponavlja da je uloga redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna zakonska pravila i nije zadatak Suda, prema Ustavu, da deluje kao sud četvrtog stepena u vezi sa odlukama donetim od strane redovnih sudova (vidi: slučaj *Perlala protiv Grčke*, br. 17721/04, stav 25, ESLJP, presuda od 22. februara 2007. godine).
33. Sud, takođe, podseća da nije uloga Ustavnog suda da utvrđuje da li je neka vrsta dokaza dozvoljena, koje dokaze treba uzeti, niti da precizira koji su dokazi prihvatljivi, a koji nisu. To je uloga redovnih sudova. Pitanje na koje Ustavni sud mora da odgovori je da li je postupak u celosti bio pravičan, uključujući i način uzimanja dokaza (vidi: slučaj *Khan protiv Ujedinjenog kraljevstva*, br. 35394/97, stav 34-35, ESLJP, presuda od 12. maja 2000. godine).

34. Sud smatra da su svi argumenti podnosioca zahteva, koji su važni za rešavanje spora, saslušani i obrađeni u redovnim sudovima, da su tvrdnje podnosioca detaljno izvedene i da je postupak pred redovnim sudovima, u principu, bio pravičan. Sud podseća da je podnosilac zahteva podneo ove tvrdnje i u postupku po žalbi pred Apelacionim sudom, a i zahtevom za zaštitu zakonitosti pred Vrhovnim sudom Kosova, koji su dali obrazložen odgovor na ove tvrdnje podnosioca zahteva.
35. Kao prvo, Apelacioni sud Kosova je (presudom PARK. br. 179/15) detaljno obrazložio način na koji je Sud primenio procesni i materijalni zakon:

“... Neosnovani su navodi branioca optuženog da [...] ZPM-a se primenjuju na bilo koje lice osumnjičeno za krivično delo koje je izvršio kao mlađi punoletnik (osobe od 18 do 21 godine), međutim primena ove odredbe dolazi do izražaja samo u slučaju kada se mlađem punoletniku može izreći mera, ali pod uslovom da se, uzimajući u obzir ličnost i okolnosti pod kojima je izvršio krivično delo, može očekivati da će se i vaspitnim merama postići svrha koja bi se postigla izricanjem kazne. Primena odredbe člana 4, stav 1 ZPM-a dolazi do izražaja samo u slučaju kada izvršilac zaostaje u mentalnom razvoju, dok se istraga vrši ako se pojave okolnosti koje prouzrokuju sumnju da stepen mentalnog razvoja ne odgovara odraslom uzrastu. U konkretnom slučaju nisu se pojavile okolnosti da optuženi ima zaostajanje u mentalnom razvoju, sud nije sumnjao u mentalni razvoj optuženog u pogledu njegovog uzrasta, dakle pravilno je postupio kada je u ovoj stvari sudio prema odredbama ZKPK-a, a ne prema odredbama ZPM-a.”

36. Pored toga, Vrhovni sud Kosova je u svojoj presudi, između ostalog, razmatrao i tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa obavezom o sprovođenju ZPM u slučajevima kada je izvršilac krivičnog dela „mlađi punoletnik“ i obavezom Osnovnog suda da pribavi „mišljenje stručnjaka u vezi sa psihološkim razvojem mlađeg punoletnika“.
37. Što se tiče neophodnosti primene ZPM-a u slučajevima u kojima je delo izvršeno od strane „mlađeg punoletnika“, Vrhovni sud je u svojoj presudi obrazložio:

“...prema oceni Vrhovog suda, ova odredba se ne može primeniti na osobe uzrasta mlađeg punoletnika u svakom slučaju, već samo u slučajevima predviđenim u članu 11, stav 1 ZPM-a, koji je napred citiran, a prema kojem je ovo mogućnost a ne zakonski imeprativ. Iz same formulacije člana 11, stav 1 ZPM-a proizilazi da prema ovoj kategoriji izvršilaca krivičnog dela sud može da izrekne meru ili kazne u skladu sa članom 7 ZPM-a, ali da se njima kao pravilo izriču kazne predviđene za izvršioce krivičnih dela zrelog doba.

Dakle, iz ovog proizilazi da se odredbe ZPM-a ne primenjuju uvek na izvršioce krivičnog dela uzrasta mlađeg punoletnika, kao što je u zahtevu za zaštitu zakonitosti pogrešno protumačena odredba člana 4, stav 2 ZPM-a.”

38. Međutim, što se tiče obaveze suda da pribavi „mišljenje stručnjaka u vezi sa psihološkim razvojem mlađeg punoletnika“, Vrhovni sud je obrazložio:

“Vrhovni sud iz spisa predmeta zaključuje da u konkretnom slučaju predlog za određivanje veštaka nije napravljen na glavnoj raspravi, već na početnoj raspravi. Iz spisa predmeta sa početne rasprave proizilazi da je osuđeni priznao krivicu po svim tačkama optužnice. Prethodno, sud je ubeđen da su ispunjeni kriterijumi iz člana 248, stav 1 ZKPK-a i doneo je rešenje kojim je prihvatio priznanje krivice. Sve ovo se ne osporava u zahtevu za zaštitu zakonitosti.

Iz zapisnika sa početne rasprave takođe proizilazi da pošto je osuđeni priznao krivicu, njegov branilac (kao i tužilac) su upitani sa se izjasne u vezi sa priznanjem krivice, i tom prilikom je branilac osuđenog izjavio da i on prihvata priznanje krivice, zato što je do ovog priznanja krivice došlo nakon konsultacija sa njim – sa braniocem, koji je obavestio osuđenog o vrstama kazne predviđenim za ova krivična dela, o posledicama i privilegijama istog, i da je do priznanja krivice došlo potpunom voljom bez ikakve zablude ili obećanja od strane branioca...”

Prema odredbi člana 11, stav 1 ZPM-a: „U sudskom postupku sprovedenom protiv mladjeg punoletnika koji nije navršio dvadeset jednu (21) godinu za krivično delo izvršeno kao mlađi punoletnik, sud može da izrekne meru ili kaznu u skladu sa članom 7, ukoliko oceni da će svrha koja bi se postigla izricanjem kazne zatvora da bude postignuta i izricanjem mere ili kazne, uzimajući u obzir okolnosti u kojima je izvršeno krivično delo, mišljenje stručnjaka u vezi sa psihološkim razvojem mladjeg punoletnika i njegov najbolji interes.

Iz ove odredbe proizilazi da je primena ove odredbe prema mlađem punoletniku diskreciono pravo suda a ne obaveza, zato što se na mlađem punoletnika, za krivična dela izvršena kao mlađi punoletnik, u principu primenjuju odredbe ZKP-a i ZKPK-a. Da bi se primenio ovaj član, treba da postoji polazna tačka, razlog da se veruje, da pored ostalog, i na osnovu psihološkog razvoja mlađeg punoletnika, imajući u vidu mišljenje veštaka (i ostale napred pomenute činjenice), ima mesta za izricanje kazne koja se izriče protiv maloletnog izvršioca. U konkretnom slučaju, tokom postupka kojem je prethodila početna rasprava, i na samoj toj raspravi se nije pojavila ni jedna takva okolnost koja bi ovaj slučaj učinila posebnim u napred pomenutom smislu.”

39. Pored toga, obrazloženje redovnih sudova je bilo u skladu sa pravnim mišljenjem Vrhovnog suda Kosova od 14. februara 2014. godine, koji je Vrhovni sud doneo na osnovu svojih zakonskih nadležnosti za utvrđivanje principijelnih stavova i pravnih mišljenja o pitanjima koja su važna za jedinstvenu primenu zakona od strane sudova na teritoriji Kosova, uzimajući u obzir nejasnoće koje mogu proizaći iz člana 4. stav 2 ZPM. Vrhovni sud je u svom pravnom mišljenju zaključio:

“Protiv mlađeg punoletnika, koji je izvršio krivično delo kao mlađi punoletnik, može se primeniti postupak prema ZPM, ukoliko sud oceni da

će svrha koja bi se postigla izricanjem kazne zatvora da bude postignuta i izricanjem mere ili kazne, uzimajući u obzir okolnosti u kojima je izvršeno krivično delo, mišljenje stručnjaka u vezi sa psihološkim razvojem mlađeg punoletnika i njegov najbolji interes, u suprotnom, prema njemu se primenjuju odredbe ZKPK u svakom aspektu.”

40. Kao rezultat toga, Ustavni sud smatra da su redovni sudovi razmatrali i suštinski obrazložili sve tvrdnje podnosioca zahteva o neophodnosti primene ZPM u slučajevima kada su krivična dela izvršena od strane mlađeg punoletnika i diskreciono pravo sudova da pribave „mišljenje stručnjaka u vezi sa psihološkim razvojem mlađeg punoletnika“.
41. Što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva da je osporenom presudom Vrhovnog suda povređen član 31. stav 4 i 7 Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP, odnosno što se tiče tvrdnji o povredi: i) jednakosti stranaka u krivičnom postupku i ii) prava na pristup Sudu:
42. Sud podseća da je princip „jednakosti oružja“ između strana u jednom slučaju bitan uslov pravičnog razmatranja. Jednakost oružja koja mora da se poštuje tokom čitavog sudskog procesa, što znači da strane treba da se tretiraju tako da im se osigura da imaju jednak proceduralni položaj tokom suđenja i da su u jednakom položaju da predstavljaju svoj slučaj (vidi: presude ESLjP u slučajevima *Ofner i Hopfinger*, br. 524/59 i 617/59, 19.12.60, Godišnjak 6, str. 680 i 696). To znači da svakoj strani treba da se pruži razumna mogućnost da predstavi svoj slučaj, pod uslovima koji ga ne stavljaju u suštinski nepovoljniji položaj *vis a vis* sa suprotnom stranom (vidi i: presudu u slučaju br. 10/14, podnosilac zahteva: *Akcionarsko društvo Raiffeisen banka Kosovo A.D.*).
43. Međutim, u ovom slučaju Sud podseća da je podnosilac zahteva proglašen krivim na osnovu priznanja krivice na početnom razmatranju izvršenom u skladu sa relevantnim odredbama Zakonika o krivičnom postupku, dok je neophodnost pribavljanja mišljenja u vezi sa psihološkim razvojem „mlađeg punoletnika“ i sama primena odredaba ovog Zakonika razmotrena u pravnom mišljenju Vrhovnog suda i detaljno obrazložena u presudama Apelacionog suda i Vrhovnog suda, kao što je gore razrađeno.
44. Što se tiče tvrdnji o povredi prava na pristup sudu, Sud se ponovo poziva na obrazloženja redovnih sudova o specifičnostima i relevantnim ulovima za primenu odredaba ZPM u slučaju „mlađih punoletnika“.
45. Pored toga, u prilog svojim tvrdnjama, podnosilac zahteva se poziva i na presudu Ustavnog suda Kosova u slučaju *Xhemajli*, gde je Sud utvrdio povredu člana 31. Ustava.
46. Sud primećuje da postoji nekoliko ključnih aspekata po kojima se ovaj zahtev razlikuje od slučaja *Xhemajli*. Sud primećuje: i) da je u slučaju *Xhemajli*, podnosilac zahteva tražio dodatno veštačenje od kojeg je pravično zavisila „njegova krivica ili nevinost“, dok je u ovom slučaju krivica podnosioca zahteva potvrđena na osnovu priznanja krivice u skladu sa odredbama Zakonika o krivičnom postupku i ii) da su neophodnost i uslovi pod kojima se primenjuju odredbe ZPM u slučaju „mlađih punoletnika“ bile detaljno

razrađene prvo u pravnom mišljenju Vrhovnog suda, a kasnije i u obrazloženju presuda Apelacionog suda i Vrhovnog suda.

47. Zbog svega gore navedenog, Sud primećuje da je podnosiocu zahteva pružena mogućnost da u različitim fazama postupka predstavi argumente i dokaze koje je smatrao relevantnim za svoj slučaj. U isto vreme, on je bio u mogućnosti da efektivno ospori argumente i dokaze koje je predstavila suprotna strana i ospori tumačenje zakona pred Osnovnim sudom, Apelacionim sudom i Vrhovnim sudom Kosova u redovnom sudskom postupku.
48. U ovim okolnostima, podnosilac zahteva nije potkrepio tvrdnju o povredi člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Konvencije, jer činjenice koje je predstavio ni na jedan način ne pokazuju su mu redovni sudovi uskratili prava garantovana Ustavom i Konvencijom.
49. Stoga, Sud smatra da nisu ispunjeni uslovi prihvatljivosti. Podnosilac zahteva nije uspeo da predstavi i potkrepi tvrdnje da su mu osporenom odlukom povređena ustavna prava i slobode.
50. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i treba da se proglasiti neprihvatljivim, kao što je precizirano uslovima o prihvatljivosti u pravilu 36 (1) (d) i (2) (b) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova, u skladu sa članom 113.7. Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 36 (1) (d) i (2) (b) Poslovnika, na sednici održanoj 20. oktobra 2016. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

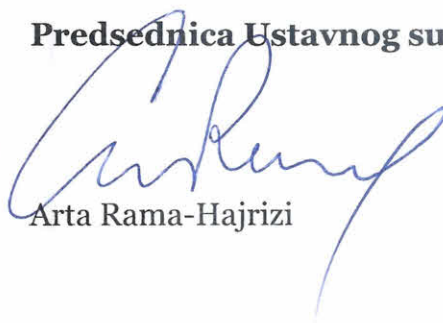
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Gresa Caka-Nimani

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi